

A N Y Á M

Anyám ma éjjel is sírt.

Napóvta, tiszta hajnalok
a láthatár drótjait csiszolták
és figyeltek.

Apám emlékkeresztjén
anyám huszadik éve függött.

Anyám apámhoz beszélt.

Az árnyak tárgyakká merevedtek.

Vérszínű vakolat szemerkélt.

A falak magukba zárva meneteltek.

EMLÉKMŰVET ÁLLÍTOTT NEKI...

Apám a földre tapadt jégvirágnak
egy fagypont alatti alkonyon.
Emlékművet állított neki
behavazott gyermekkorom.

UTASSY JÓZSEF

S Z Á R S Z Ó

Én vagyok itt a legszomorúbb fűz.
Zöld zokogású.
Én vagyok itt az eső.
Én ragyogok, nem a nap.

Nincs egy árva szavam.
Csak a pontért jöttem a sínig.
Mert ez az én jussom!
Hazám: a mozdony alatt.

E G Y M O N D A T S Z Ü L E T É S N A P O M R A

A negyvenegyedik tavasz harmadik napján
megszült egy napraforgós arcú asszony
hogy ebben az égkupolás alkotóház-világban
mutassam föl a szépet a jót
s mondjam ki bátran
az igazságot